

Η φύση τόσο μακριά, τόσο κοντά

Μια οικοκριτική μελέτη για τη νεοελληνική πεζογραφία

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΝΑΤΣΙΝΑ

ΜΕΤΑΔΕΔΟΜΕΝΑ

Τίτλος: Η φύση τόσο μακριά, τόσο κοντά

Υπότιτλος: Μια οικοκριτική μελέτη για τη νεοελληνική πεζογραφία

Γλώσσα: Ελληνικά

Συγγραφείς: ΝάτσινΑ, Α., Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, ΠΚ

ISBN: 978-618-228-105-5

Θεματικές Κατηγορίες: ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΕΣ

Λέξεις-κλειδιά: Οικοκριτική / Πεζογραφία / 20ός-21ος αιώνας / Βιοκεντρισμός-οικοκεντρισμός / Βαθιά οικολογία

Βιβλιογραφική Αναφορά: ΝάτσινΑ, Α. (2023). Η φύση τόσο μακριά, τόσο κοντά [Μονογραφία]. Κάλλιπος, Ανοικτές Ακαδημαϊκές Εκδόσεις. <http://dx.doi.org/10.57713/kallipos-339>

Περίληψη

Η μελέτη εξετάζει ορισμένα εμβληματικά, αλλά και κάποια λιγότερο γνωστά, νεοελληνικά πεζογραφικά έργα του εικοστού και του εικοστού πρώτου αιώνα, με σκοπό να αναδείξει τις ποικίλες λειτουργίες και αναπαραστάσεις της φύσης σ' αυτά από μια οικολογική σκοπιά. Η οπτική αυτή εντάσσει το εγχείρημα στο πλαίσιο της οικοκριτικής. Μετά από μια παρουσίαση της ιστορίας και των βασικών ζητημάτων που απασχολούν αυτόν τον κλάδο των περιβαλλοντικών ανθρωπιστικών επιστημών, τα επιμέρους κεφάλαια εξετάζουν τα έργα στα πολιτισμικά τους συμφραζόμενα, στη σειρά της χρονολογικής τους διαδοχής. Θέματα που συζητούνται είναι: οι πολιτικές, ιδεολογικές και οικονομικές προϋποθέσεις της αστικής φυσιολατρίας του Μεσοπολέμου· η εξ αποστάσεως εξιδανίκευση της φύσης στον πνευματικό εθνισμό της γενιάς του '30· η ιδεολογική της κατάχρηση στην υπηρεσία της ευγονικής την ίδια περίοδο· η ταύτιση της γυναίκας

με τη φύση σε μια κίνηση που αρχικά εξιδανικεύει και τελικά απωθεί και τις δύο σε άντρες συγγραφείς και, στον αντίποδα, η αποδοχή της υλικότητας και της πολλαπλότητας της φύσης σε γυναίκες συγγραφείς από τον Μεσοπόλεμο μέχρι τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια· η απειλή της φύσης να επιστρέψει ως καταπιεσμένος αλλά και απελευθερωτικός Άλλος μέσα στην επιθετική αστικοποίηση της δεκαετίας του 1960· το τέλος του κόσμου ως συνέπεια της άκρατης ανάπτυξης, του ατομισμού και του ανταγωνισμού και η πιθανότητα μιας σωτηρίας στο άνοιγμα, στην αποδοχή της ρευστότητας και στη σύνδεση του ανθρώπου με το σύνολο της φυσικής πραγματικότητας. Στη μελέτη αυτή το ιεραρχικό δίπολο άνθρωπος/φύση επανέρχεται σταθερά σε πολλά από τα κείμενα, ενώ αλλά αναδεικνύουν τα αδιέξοδα στα οποία οδηγεί αυτός ο καταπιεστικός και υποτιμητικός διαχωρισμός, καθώς γίνεται σαφές ότι ο άνθρωπος είναι φύση.

